

Η παραβολή του Σπορέα

(από το βιβλίο της Κυριακής Μπαθρέλλου-Τριανταφυλλίδου: Συντροφιά με τον Χριστό)

Ο Χριστός είχε πει μια ιστορία για τους γεωργούς - σποριάδες:

Μια μέρα ήταν ένας σποριάς και πήγε στο χωράφι του για να σπείρει. Καθώς έριχνε τους σπόρους, μερικοί έπεσαν στο δρόμο. Όταν όμως πέρασαν κάποιοι άνθρωποι, τους πάτησαν και μετά από λίγο ήρθαν και τα πουλιά και έφαγαν τους σπόρους. Άλλοι σπόροι έπεσαν ανάμεσα στις πέτρες, όπου δεν είχε πολύ χώμα. Αυτοί μετά από λίγο φύτρωσαν, αλλά επειδή δεν μπορούσαν να απλώσουν τις ρίζες τους μέσα στις πέτρες και επειδή δεν έβρισκαν νερό για να ποτιστούν, μόλις βγήκε ο ζεστός ήλιος αμέσως ξεράθηκαν. Κάποιοι άλλοι σπόροι έπεσαν μέσα στα αγκάθια. Προσπάθησαν να φυτρώσουν αλλά τα αγκάθια ήταν πυκνά και τους έπνιξαν και ξεράθηκαν κι αυτοί. Αλλά όμως, όσοι σπόροι έπεσαν μέσα στο χωράφι, μέσα στο αφράτο και καλό χώμα, φύτρωσαν, μεγάλωσαν και έβγαλαν πολύ καρπό για τον σποριά.

Αυτή παιδιά η ιστορία, η παραβολή όπως την λέμε, έχει ένα μυστικό νόημα. Θέλει δηλαδή να μας πει ότι ο σπόρος είναι τα λόγια του Θεού και το χωράφι είναι οι άνθρωποι.

Όμως οι σπόροι δεν έπεσαν μόνο στο χωράφι... Θυμάστε και που αλλού έπεσαν;

-Στον δρόμο: Μερικοί άνθρωποι, όταν ακούνε τα λόγια του Χριστού (ότι δηλαδή πρέπει να αγαπάμε όλους τους ανθρώπους ακόμα και αυτούς που δεν μας φέρονται πολύ καλά ή μας στενοχωρούν, ότι πρέπει να αγαπάμε τον Θεό, και όλα αυτά τα όμορφα πράγματα που μας λέει) αδιαφορούν και λένε: Ε σιγά τώρα, εγώ θα κάνω τα δικά μου. Ή μπορεί και να κοροϊδεύουν: Α! εγώ δεν πάω στην Εκκλησία κτλ. Αυτοί λοιπόν είναι σαν το δρόμο, που έπεσε ο σπόρος, ο λόγος του Χριστού, και δεν φύτρωσε γιατί τον πάτησαν οι διαβάτες και τον φάγανε τα πουλιά.

- Στα βράχια: Οι άνθρωποι που είναι σαν τα βράχια είναι αυτοί που τους άρεσαν μεν τα λόγια του Χριστού, αλλά δεν τα εφαρμόζουν και σιγά σιγά ξεχνάνε το Θεό... Άλλοι πάλι μπορεί και να βαριούνται: Ε ας κοιμηθώ τώρα και κάνω αύριο την προσευχή μου.

- Στα αγκάθια: Αυτοί που μοιάζουν με τα αγκάθια είναι αυτοί που όλο λένε ότι θέλουν πρώτα να κάνουν κάτι άλλο (να παίξουν, να κάνουν άλλη δουλειά...) και μετά να πάνε στην Εκκλησία. Έτσι όμως δεν γίνονται καλύτεροι και ξεχνάνε κι αυτοί τον Χριστό.

Πρέπει λοιπόν να θυμόμαστε πως τα λόγια του Χριστού και η ζωή στην Εκκλησία είναι τα πιο σημαντικά από όλα τα άλλα πράγματα γιατί χάρη σε αυτά γινόμαστε καλύτεροι, γινόμαστε Άγιοι και μπαίνουμε στον Παράδεισο, δηλαδή ζούμε πολύ ευτυχισμένοι για πάντα μαζί με τον Χριστό!